

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 600/2021
25.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца Града Пожаревца, којег заступа Градско правобранилаштво, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Иван Јевтић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2993/19 од 22.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2993/19 од 22.09.2020. године, у првом ставу изреке - делу којим је одбијена жалба туженог.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2993/19 од 22.09.2020. године, у другом ставу изреке - тачке 1 и 3 и трећем ставу изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П 135/2019 од 06.05.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због некоришћења дела пословног простора у улици ... број ... у ... површине 30 м², у периоду од 07.04.2013. године до 03.10.2013. године, плати тужиоцу износ од 131.609,25 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 07.04.2016. године као дана подношења тужбе до исплате, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату накнаде штете због некоришћења дела означеног пословног простора у површини од 30 м² у периоду од 12.11.2011. године до 07.04.2013. године и због некоришћења дела пословног простора у површини од 65 м² у периоду од 12.11.2011. године до 03.10.2013. године у износу од још 1.395.337,40 динара, као и за исплату законске затезне камате на овај износ почев од 01.11.2011. године од исплате и исплату законске затезне камате на досуђени износ од 131.609,25 динара за период од 01.11.2011. године до 07.04.2016. године. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2993/19 од 22.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и пресуда Основног суда у Пожаревцу П 135/2019 од 06.05.2019. године потврђена у ставу првом и делу става другог изреке којим је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да му тужени због некоришћења дела пословног простора у улици ... у површини од 65 м² и у периоду од 12.11.2011. године до 03.10.2013. године исплати износ од још 1.044.753,72 динара као и тражену законску затезну камату на овај износ почев од 01.11.2011. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Пожаревцу П 135/2019 од 06.05.2019. године у преосталом делу другог и трећем ставу изреке, тако што је: обавезан тужени да на име нанкаде штете због некоришћења дела пословног простора у улици ... број ... у ... површине 30 м² у периоду од 12.11.2011. године до 07.04.2013. године исплати тужиоцу износ од 350.583,68 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 07.04.2016. године као дана подношења тужбе па до исплате, у року од 15 дана по правноснажности пресуде (тачка 1); одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да му се на досуђени износ од 482.192,93 динара плати законска затезна камата за период од 01.11.2011. године до 07.04.2016. године (тачка 2); обавезан тужени да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 96.398,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде (тачка 3). Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 403. став 1. и став 2. тачка 2. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Поднеском од 24.11.2020. године тужени је допунио ревизију тако што је предложио да се о ревизији одлучује и на основу члана 404. ЗПП, у циљу уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Поднесак туженог, којим је правни основ за изјављивање ревизије проширен и на одредбу члана 404. ЗПП, упућен је суду по истеку рока из члана 403. став 1. тог закона па зато није ни узет у разматрање, нити је о ревизији туженог одлучивано на основу члана 404. наведеног закона, као о посебној ревизији.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у побијаном делу којим је одбијена жалба туженог износи 131.609,25 динара и не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Због тога ревизија туженог у погледу тог дела другостепене пресуде није дозвољена и зато је применом члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији у преосталом делу, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажним решењем Основног суда у Пожаревцу П 3285/11 од 16.05.2012. године утврђено је да је тужени сметао тужиоца у мирној државини локала површине 95 м² у улици ... број ... у ..., тако што је 12.11.2011. године заузео део тог локала у површини од 30 м² који је преградним зидом од гипсаних плоча одвојио од другог дела локала. Заузети део локала предат је тужиоцу у посед 03.10.2013. године, у поступку извршења означеног решења о сметању државине. Правноснажном пресудом истог суда К 1216/13 од 09.02.2016. године тужени је оглашен кривим за кривично дело противправног усељења, извршено 12.11.2011. године усељењем у део предметног локала површине 30 м², а тужилац упућен на парницу ради остварења свог имовинскоправног захтева. Захтев туженог за враћање предметног локала, поднет Агенцији за реституцију - Подручна јединица Ниш, одбијен је решењем од 03.03.2015. године које је постало правноснажно 06.07.2018. године, доношењем пресуде Управног суда У 18380/15 о одбијању тужбе у управном спору. Укупан износ закупнине за предметни локал површине 95 м² у периоду од 01.11.2011. године до 03.10.2013. године, износи 1.526.946,65 динара, а за део локала површине 30 м² закупнина у истом временском периоду износи 482.192,93 динара.

На овако утврђено чињенично стање, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је примењено материјално право.

Противправном радњом туженог са обележјем кривичног дела тужиоцу је проузрокована материјална штета у виду измакле добити, предвиђена чланом 155. и чланом 189. став 1. и 3. Закона о облигационим односима, јер је тужилац био онемогућен да локал издаје у закуп у временском периоду од 01.11.2011. године до 03.10.2013. године. Висина материјалне штете - изгубљене добити, утврђена је у складу са чланом 189. став 3. Закона о облигационим односима, као изостала закупнина за заузети део локала обрачуната по Одлуци туженог о висини закупнине за пословни простор, јер је то добит која се могла очекивати по редовном току ствари а спречена је противправном радњом туженог.

Нису основани наводи ревизије да не постоји основ за накнаду штете јер је туженом, у смислу члана 20. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, било забрањено издавање спорног локала у закуп, односно да се ради о претпостављеној штети зато што тужилац није доказао да је са неким трећим лицем закључио уговор о закупу.

Наведеном одредбом, којом је уређен правни положај закупца на непокретности која је предмет враћања након извршности решења о враћању имовине, прописано је да уговор о закупу закључен са намером да се осујете остварење права бившег власника не производи правно дејство. Предметни локал био је предмет поступка враћања имовине по захтеву туженог, али такав његов захтев је одбијен па зато се тужени у овом поступку не може основано позивати на означену одредбу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу као разлог због којег није дужан да тужиоцу надокнади тражену материјалну штету. Тужилац је спорни локал издавао у закуп пре штетне радње, па је приход од такве делатности могао основано очекивати по редовном току

ствари и за време док се део пословног простора налазио у противправној државини туженог.

О трошковима поступка одлучено је према успеху тужиоца у спору.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић